

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

την περιμένη ξω και πηγαίνουν στο "Ερμιτάζ".

"Εκεί, ό Ίβράν Ίβράνοβιτς υποδέχεται τους πελάτες, κι' ανάμεσα σ' αυτούς βλέπει τον Ρουντιν μαζί με μία νέα κόρη, τής οποίας δεν διακρίνει καλά τó πρόσωπο. Μά ξεαφνα άνατηδάει τρομαγμένος... Είχε άναγνωρίσει σ' αυτή την κόρη του, την Τάνια του...

"Ετομεταξύ ό Ρουντιν παρασέρνει την Τάνια σ' ένα σαπαρέ πού τó έχει κρατήσει επίτηδες κι' όπου περιμένει μία όρχήστρα τσιγγάνικη.

Άναστατωμένος, ξελλός, ό Ίβράν Ίβράνοβιτς δεν ξέρει τί νά κάνει... "Η κόρη του, ή μικρή του Τάνια μ' αυτό τόν άνθρωπο! Πρέπει νά του την άποσπάσει όποσδήποτε, μά συγχρόνως δεν θέλει νά μάθη έκείνη πούδς πραγματικά είναι.

Καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες, κατανικά την άπόγνωση του και εξακολουθεί νά περιποιείται τούς πελάτες πού άγνοούν τó τρομερό δράμα του. Χωρίς νά εμφανίζεται καθόλου στό σαπαρέ όπου ό Ρουντιν μεθείει την κόρη του με σαμπάνια και με μουσική, άφρονταίνει γι' αυτή, φροντίζοντας ότως ώστε ό τραπεζίτης νά μη βρίσκει ούτε στιγμή έντελός μόνος μαζί της.

"Η Τάνια ζή τώρα ένα υπέροχο όνειρο κοντά σ' αυτό τόν τρυφερό έρωτευμένο πού νομίζει κι' αυτή πως τόν αγαπά. Οί τσιγγάνοι τραγουδούν γι' αυτή τις πιο παθητικές ολαβικές μελωδίες:

Μάτια μαύρα! Μάτια φλογισμένα!

Μάτια όμορφα και λαγυμένα!

Στό τέλος κοιρασιμένη, ζαλισμένη ή Τάνια γέρνει σ' ένα ντιβάνι κι' ό ύπνος βαρβαίνει τά βλέφαρά της. Ό Ρουντιν τούς διώχνει όλους τούς μουσικούς και τά γκαρσόνια άπ' τó σαπαρέ. Θέλει νά έπωφεληθή τής εικόνας.

Μά ξεαφνα ή πόρτα άνοίγει κι' ό Ίβράν Ίβράνοβιτς πού ξέρει ότι τó παιδί του κινδυνεύει, παρουσιάζεται. Με μάτια πού πετούν φλόγες άπ' την όργη προσάξει την Τάνια πού την άναστατώνει ή ξαφνική εμφάνιση τού πατέρα της με στολή μαύρη ν' ότελ νά ξαναγυρίσει στό σπίτι. Κ' έκείνη φέρνει περίτρηξη, άφροντας τούς δυό άντρες αντίμέτους.

— Είσαι τρελλός! όρλιάζει ξελλός; ό τραπεζίτης. Τι σημαίνει αυτό;

— Είνε ή κόρη μου! τού άπαντάει ό Ίβράν κυττάζοντάς τον περιφρονητικά.

"Ό τραπεζίτης, νομίζοντας ότι πρόκειται περί συμπαιγνίας τού πατέρα και τής κόρης γιά νά τόν εκβιάσουν, φέρνει τó χέρι του στό πορτοφόλι του και λέει:

— Νά, πάρε πνήνα χιλιάδες ρούβλια και σόπα!...

Μά ό Ίβράν προχωρεί άπειλητικός πρós αδόν και τού φωνάζει:

— Υπάρχουν πράγματα πού δεν άφρονώνται.

— "Οί μήπως θέλεις νά παντρευτώ την κόρη σου, την κόρη τού Ίβράνοβιτς! τού λέει ειρωνικά ό τραπεζίτης.

Με τά μάτια πλημμυρισμένα από άσμα, ό μαίτρο ν' ότελ τόν πλησιάζει περισσότερο και τού φωνάζει άγρια:

— "Όχι, κύριε Ρουντιν, ή κόρη μου δεν είναι γιά σάς.

Και χωρίς νά προσέξη την κατάπληξη τού τραπεζίτου, φεύγει σάν τρελλός γιά νά πόν νά βρη τó παιδί του.

Γυρίζει στό σπίτι του και βλέπει την Τάνια ξελλη. "Η ξαφνική άποκάλυψη τού επαγγέλματος τού πατέρα της την έχει άναστατώσει τόσο, ώστε νά θέλη νά φύγη, νά μη τόν δη πειά. Μαζεύει κιόλας τά πράγματα της σέ μία βαλίτσα.

— Πού πάς; τή ρωτάει έκείνος κατάπληκτος.

— Πάω νά βρω έκείνον πού άγαπώ, γιατί αυτός τούλάχιστον δεν μ' άπάτησε όπως εσύ.

— Άκουσε, κόρη μου, τής λέει με συγκίνηση ό πατέρας της, σου είπα ψέμματα, εν' άλήθεια, μά τó έκανα αυτό γιά νά σου εξασφαλίσω μία εύτυχισμένη ζωή. Δεν θέλησα νά μάθης τó επαγγέμα μου... Σκεφτόμουν νά τó έγκαταλείψω σέ λίγο, γιατί κέρδισα άρκετά χρήματα γιά νά ζήσης στό μέλλον εύτυχισμένη. Μά αυτός ό άνθρωπος εν' ένας άθλιος!...

Και τραβώντας τó παιδί του στό γόνατά του, άρχισε νά τού μιλάει γλυκά. Με χίλιες προφυλάξεις γιά νά μñ συντρίψη αυτή τή ψυχή, φανέρωσε στην Τάνια πούδς ήταν πραγματικά ό Ρουντιν και τής μίλησε γιά την προσφορά πού τού

— Πόσες γυναίκες έχετε; ρώτησε τελευταία ένας Γάλλος δημοσιογράφος τόν Τοδζκο διπλωμάτη Μουσταφά μπεή. Και έκείνος τού άπάντησε χαμογελώντας.

— Μία μόνο στην Τουρκία. Τό χαρέμι μου είναι... στό Παρίσι!

...Τελεία και παύλα!

Μία νεαρά γαλλίς ήθοποιός είχε συνδεθή έρωτικά μ' ένα δραματικό συγγραφέα πολύ γνωστό.

"Ό δεσμός τους κρατούσε άρκετό καιρό, όταν τελευταία ό συγγραφέας έπαψε νά την βλέπει.

"Άνούχη ή ήθοποιός τού έστειλε ένα γράμμα στό όποιο δεν τού έγραφε σχεδόν τίποτε: Είχε χαράξει μόνον ένα έρωτηματικό κ' είχε βάλει άπό κάτω την ύπογραφη της.

"Η άπάντησης τού συγγραφέας έβησε αθήμερον κι' ήταν έξ ίσου σύντομη. Δεν περιλάμβανε τίποτε άλλο, έκτός άπό μία τελεία και μία παύλα και την ύπογραφη του!

"Ό Γκοντράν βρίσκεται μαζί με την φίλη του στην κρεββατοκάμαρή της, όταν ξεαφνα φτάνει ό σύζυγος τής τελευταίας, τούς άντιλαμβάνεται και τούς φωνάζει μανόμοντας ξω άπ' την πόρτα:

— Άνοιχτε ή σάς σκοτώνω!...

— Έστο! τού άπαντά ό Γκοντράν. Μά αν σπάσης την πόρτα, έγώ θά βάλω φωτιά στό σπίτι...
— "Α κανάγια! μοναχίζει ό σύζυγος. Σίγουρα ή γυναίκα μου θά σου ειπε πως δεν τó έχω άσφαλίσει!...

Μιλούσαν μπρός τó διάσημο μουσουργό "Ωμέρ γιά την πληξη τών γηρατειών.

— Ναι, ειπε κ' έκείνος. Είναι πολύ πληκτικά τά γηρατιά... Μά είναι όστόσο, τó μόνον πού έχουμε γιά νά ζώμε πολύ.

Είχαν καλέσει κάποτε στό άνάκτορα τών Βερσαλλιών τόν περίφημο γιατρό Λεβρέ, γιά νά δη τή

σύζυγο τού διαδόχου πού ήταν άρρωστη. "Ενας αλλικός λοιπόν τού ειπε γιά νά τόν περάσει:

— Θά είσατε ευχαριστημένος, δόκτωρ, πού σάς κάλεσαν στό παλάτι. Αυτό θά σάς δώση φήμη...
— Άν δεν είχα φήμη, άπάντησε περήφανα ό διάσημος έπιστάμων, δεν θά με κάλούσαν ποτέ έδω!

"Ό εισαγγελικός ρωτάει πρò τής λαμητρίου τó μελοδάνατο κατάδικο αν έχει νά ζητήσει χαμιά τελευταία χάρη.

"Ό κατάδικος λέει τότε με φωνη βραχνή.

— Θέλω άμέσως μετά την έκτέλεση μου νά με πάτε στό φρενοκομείο.

— Γιατί: τόν ρωτάει ξαφνιασμένος ό εισαγγελέας.
— Γιατί θά έχω.. χάσει πειά τά μυαλά μου!...

ΠΟΡΤΑΙΟ (Τού Χ. Δομ. Βερδικάουτα)